

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Ing. A. M.**, zastoupený Mgr. Janem Harcubou, advokátem se sídlem Palackého 1327, Mladá Boleslav, proti žalovanému: **náčelník Vojenské policie**, se sídlem Rooseveltova 620/23, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 22. 1. 2019, č. j. 57 A 10/2017 – 92,

t a k t o :

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný jako odvolací služební orgán svým rozhodnutím ze dne 11. 8. 2017, č. j. 96-12-23/2012-5104, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí velitele Velitelství Vojenské policie Tábor ze dne 27. 6. 2017, č. j. 11-38/2014-4215. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně přiznal žalobci (jenž byl vojákem z povolání a příslušníkem Vojenské policie) nárok na výplatu odměny za tam definovanou služební pohotovost v celkové výši 259 230 Kč, avšak nepřiznal mu nárok na výplatu odměny za zařazení do bojové a mobilizační pohotovosti za roky 2011 a 2012 (dále jen „BMP“).

[2] Žalobce proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobou, kterou Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „*krajský soud*“) svým rozsudkem ze dne 22. 1. 2019, č. j. 57 A 10/2017 – 92, zamítl jako nedůvodnou.

[3] Konstatoval přitom, že byl již v minulosti konfrontován s případy jiných žadatelů – bývalých příslušníků Vojenské policie – o přiznání odměny za BMP, zastoupených tímž advokátem, a již posuzoval prakticky totožné právní i skutkové otázky, které v projednávané věci nastolil i žalobce. V této souvislosti krajský soud odkázal na svoje předchozí rozhodnutí a též na judikaturu Nejvyššího správního soudu (zejména jeho rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 – 96). Stručně shrnul závěry v odkazované judikatuře, totiž že BMP může být nařízena pouze při vyhlášení stavu ohrožení státu a válečného stavu. V době projednávané věci takový stav vyhlášen nebyl. Odkázal na Vnitřní rozkazy Velitelství Vojenské policie Stará Boleslav č. 1 z let 2011 a 2012, které platily vždy od 1. ledna po celý kalendářní rok 2011, respektive 2012 (dále společně jen „*celoroční vnitřní rozkazy*“). Tyto rozkazy sice zařazovaly žalobce do BMP, avšak žalobci tím nebyla stanovena služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání (dále jen „*zákon o vojácích z povolání*“). Krajský soud přitom vycházel z definice BMP v rozkazu ministryně obrany č. 7/2009 (dále jen „*rozkaz ministryně obrany*“), podle níž se BMP uplatňuje při vyhlášení stavu ohrožení státu a stavu válečného. Celoročními vnitřními rozkazy ve spojení s rozkazem ministryně obrany tak BMP nařízena nebyla.

[4] Krajský soud se dále zabýval povahou omezení dle celoročních vnitřních rozkazů a tím, zda byla svojí intenzitou srovnatelná s nařízením služební pohotovosti. Na tuto otázku odpověděl záporně, neboť žalobce nebyl omezován ve volném čase jinak než uvedením telefonního kontaktu, adresy a tím, že měl povinnost tyto údaje aktualizovat.

[5] Pro účely řízení o kasační stížnosti je rozhodné vypořádání následujících žalobních bodů ze strany krajského soudu.

[6] K námitce o povinnosti udržovat spojení a prováděných prověrkách tohoto spojení soud uvedl, že to nepovažuje za nestandardní požadavek a že jde o legitimní postup. Pokud by došlo ke zhoršení bezpečnostní situace a přechodu do vyššího stupně bojové připravenosti, musí být zajištěno spojení s příslušníky útvaru. Žalobce neprokázal, že by prováděné prověrky sloužily k jiným účelům, než k pouhému ověření aktuálnosti kontaktních údajů. Nebyl prokázán ani případný postih, pokud příslušník nebyl v rámci prověrky zastižen.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že se žalobce nikdy nezúčastnil cvičení zaměřeného na systematiku bojové pohotovosti. Poukázal také na to, že rozkaz ministryně obrany nepodléhal utajení, ze spisu a výpovědí svědků plyne, že příslušníci byli o předpisech upravujících BMP proškoleni a žalobce měl možnost seznámit se s vnitřními organizačními pokyny ohledně této otázky, kterou však nevyužil.

[8] K námitce ohledně nároku na odměnu za služební pohotovost ve prospěch jaderných elektráren v době čerpání řádné dovolené krajský soud uvedl, že čerpání dovolené, stejně jako rozdělení do služebních pohotovostí, je doloženo příslušnými

pokračování

vnitřními rozkazy. Odkázal na strany 26 až 29 rozhodnutí žalovaného, s nímž se ztotožnil. Stručně k tomu vysvětlil, že pokud byla žalobci nejprve nařízena služební pohotovost a následně nařízena dovolená či preventivní rehabilitace, znamená to, že pozdější vnitřní rozkaz v tomto rozsahu zrušil rozkaz předchozí.

[9] Odkázal též na § 66 odst. 1 a 2 zákona o vojácích z povolání a § 19 odst. 3 zákona č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech (tento zákon byl s účinností od 1. 7. 2015 zrušen – pozn. Nejvyššího správního soudu). Podle těchto ustanovení je čerpání řádné dovolené pro platové účely považováno za výkon služby. Vykonává-li voják službu v době pracovní (služební) pohotovosti, náleží mu plat, avšak nikoli již odměna za tuto pohotovost. Podle krajského soudu též nebylo doloženo, že by byl žalobce po dobu čerpání dovolené jakkoli omezen.

[10] K námitce ohledně krácení pohotovosti mezi směnami krajský soud uvedl, že v rámci pohotovosti pro jaderné elektrárny časová norma pro dostavení do zaměstnání činila 18 hodin od aktivace. To znamená, že nebyla dodržena pouze v době po skončení pracovní doby v pátek a počátkem pracovní doby v pondělí. Žalobce tím ve svém volnu nikterak omezen nebyl. V době této pohotovosti nebyl žalobce skutečně povolán k žádné mimořádné události.

[11] Závěrem krajský soud reagoval rovněž na žalobní námitku o podjatosti úředních osob podílejících se na projednání a rozhodování věci. Předně poukázal na to, že dle § 144 zákona o vojácích z povolání je aplikace ustanovení správního řádu o podjatosti vyloučena. Přesto pro důvody tvrzené v žalobě neshledal podjatost příslušných úředních osob. K tvrzené vadné protokolaci údajně podjatou osobou krajský soud zdůraznil, že vyslychané osoby v protokolu ničeho nenamítaly a naopak svým podpisem s jeho obsahem souhlasily.

[12] Rozsudek krajského soudu napadá žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje formálně pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti na různých místech vytýká napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost. Podle něj se krajský soud nevypořádal s některými dílčími žalobními námitkami, zejména (a) při hodnocení otázky, zda byl stěžovatel poučen o existenci BMP, se krajský soud nevypořádal s důkazy, na něž stěžovatel poukazoval, konkrétně s výpověďmi bývalých příslušníků Vojenské policie; (b) nařízení BMP měl osvědčovat stěžovatelem předložený dokument pod názvem „*Výstavba a plánování*“, k němuž se krajský soud nevyjádřil; (c) není patrné, proč krajský soud nevyslechl svědka Ing. X k otázce krácení pohotovostí mezi směnami; (d) soud se nezabýval ani námitkou týkající se povinnosti vojáka plnit rozkazy a ochrany legitimních očekávání žalobce stran těchto rozkazů, které řádně dodržoval.

[14] Stěžovatel dále dovozuje, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože na jedné straně uvádí, že stěžovatel měl možnost se seznámit

se systematikou bojové pohotovosti, které nevyužil, na druhé straně však tvrdí, že příslušníci byli s dokumenty upravujícími bojovou pohotovost seznamováni. Stěžovatel k tomu uvádí, že nepopírá existenci školení, nicméně sporný je jeho obsah. Tvrdí, že nebyl o systému BMP proškolen.

[15] K vlastnímu právnímu posouzení věci stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, že nebyl proškolen spojení nikterak omezen. Prověrky ve skutečnosti sloužily k zajištění dosažitelnosti stěžovatele – k tomu stěžovatel odkázal na důkazy ve správním spisu.

[16] Stěžovatel též sporuje, že by k nařízení BMP musel být vydán další vnitřní rozkaz. Zákon totiž nestanoví žádnou formu pro nařízení služební pohotovosti, takže ji nadřízený může nařídit i ústně, k čemuž *de facto* došlo. Stěžovatel jednal v důvěře v rozkaz nadřízeného (míněny celoroční vnitřní rozkazy – pozn. Nejvyššího správního soudu) a v tomto směru mu svědčí i princip legitimního očekávání.

[17] Pod rubrikou kasační stížnosti označenou jako „*podjatost úředně pověřených osob*“ stěžovatel namítá vady správního řízení. Předně má za to, že oprávněná úřední osoba, JUDr. X, neprováděla výslechy svědků zákonným způsobem a protokolovala v rozporu s vyjádřením svědků, respektive některé informace neprotokolovala vůbec. Dále stěžovatel uvádí, že mu správní orgán odepřel účast na výslechu svědků. Usuzuje z toho, že hodnota protokolovaných svědeckých výpovědí je sporná. Uvedené vady správního řízení krajský soud dle stěžovatele nesprávně posoudil.

[18] Dále polemizuje s hodnocením krajského soudu ohledně jeho nároku na proplacení pohotovosti pro jaderné elektrárny mezi pracovními dny, ve kterých měl stěžovatel povinnost udržovat spojení s útvaru a dostavit se do služby do 18 hodin. Krajský soud dovodil, že stěžovatel tímto nebyl omezen a nikdy takto do služby povolán nebyl. Stěžovatel k tomu uvádí, že odměna za pohotovost nezávisí na tom, zda daná osoba byla skutečně do služby povolána. Připouští sice, že 18 hodin byl relativně dlouhý časový interval, ale jednalo se pouze o „*mezní hodnotu*“ – v praxi bylo vyžadováno, aby se voják vydal na cestu do zaměstnání ihned po aktivaci.

[19] Stěžovatel také poukázal na svoji žalobní námitku ohledně neproplacení pohotovosti během výkonu řádné dovolené či preventivní rehabilitace. Nesouhlasí se závěrem v napadeném rozsudku, že pozdější vnitřní rozkaz zrušil rozkaz předchozí. K prokázání této praxe ve správním řízení navrhl výslech dvou svědků (X a X), doložil jejich písemná prohlášení, avšak správní orgány tyto důkazy neprovedly a krajský soud se touto otázkou blíže nezabýval. Není pravdou, že by stěžovatel nebyl fakticky omezen – dokladem tohoto omezení jsou právě vnitřní rozkazy, jimiž mu byla pohotovost nařízena.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž se opakovaně vyjádřil k povaze institutu BMP v kontextu celoročních vnitřních rozkazů a rozkazu ministryně obrany a dospěl k závěru, že služební pohotovost dle § 30 zákona o vojácích z povolání se uplatňuje pouze při vyhlášení stavu ohrožení státu a stavu válečného. Celoroční vnitřní rozkazy obsahovaly jen obecná a organizační pravidla a nedošlo jimi k vyhlášení služební pohotovosti ve smyslu § 30

pokračování

citovaného zákona. Stěžovatel nebyl omezen v trávení svého volného času, nebyl z tohoto titulu povolán do zaměstnání a nebyl tedy ani sankcionován, že se po aktivaci do zaměstnání nedostavil. Docházelo-li ke kontrole telefonického spojení, šlo o výjimečnou záležitost. Pokud telefonické spojení se stěžovatelem nebylo úspěšné, nebyla s tím spojena žádná sankce.

[21] Žalovaný se dále ztotožnil s napadeným rozsudkem v otázce tvrzeného neproplacení pohotovosti v den čerpání dovolené. Ohledně vytýkaných vad správního řízení odkázal na své rozhodnutí. Veškeré listiny předložené stěžovatelem byly součástí správního spisu a byly předmětem hodnocení ze strany žalovaného. Závěrem žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[22] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věta první s. ř. s.

[23] Kasační stížnost není důvodná.

[24] Úvodem Nejvyšší správní soud předesílá, že se totožnými či blízce podobnými námitkami jiných bývalých příslušníků Vojenské policie (zastoupených týmž advokátem) již opakovaně zabýval. I zde se žalobci – stěžovatelé v řízení o kasační stížnosti – domáhali přiznání nároku na odměnu za služební pohotovost na základě celoročních vnitřních rozkazů, užili takřka totožnou paletu argumentů, a v těchto věcech byly ve správním řízení vyslechnuty z velké části též totožné osoby jako svědci.

[25] V této souvislosti lze odkázat zejména na rozsudek ze dne 4. 5. 2017, č. j. 4 As 84/2016 – 96, na něž Nejvyšší správní soud navázal v dalších podobných věcech svými rozsudky ze dne 17. 10. 2018, č. j. 4 As 225/2018 – 45, ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 252/2017 – 42 (na tyto rozsudky správně odkázal ve svém vyjádření i žalovaný), a ze dne 30. 5. 2019, č. j. 9 As 454/2017 – 62 (všechny tyto rozsudky dále společně také jen „*judikatura ve věcech BMP*“; všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). V těchto rozsudcích soud již důkladně vypořádal shodné či obdobné námitky, které stěžovatel uplatnil i v nyní projednávané věci (včetně obsahově podobných námitek nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu). Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s argumentací uvedenou v citovaných rozsudcích. Není jeho úlohou, aby znovu tuto argumentaci opakoval, proto se v následujícím omezí jen na stručné vypořádání kasačních námitek a odkaz na příslušné pasáže z judikatury ve věcech BMP.

[26] Nejprve se Nejvyšší správní soud věnoval otázce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel se v kasační stížnosti odvolává na důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje v několika ohledech. K této vadě však soud přihlíží i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.).

[27] Stěžovatel předložil konkrétní dílčí námitky (viz odstavec [13] výše) s tím, že s některými tvrzeními v žalobě se krajský soud nevypořádal. Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že tvrzení [uvedená pod body (a), (b) a (d)] byla v žalobě uplatněna, a přisvědčuje stěžovateli, že krajský soud se se všemi z nich výslovně nevypořádal. Je však nutné poukázat na to, že žaloba je rozsáhlá (23 stran textu) a obsahuje celou řadu námitek rozdílného významu pro posouzení projednávané věci. Soud není vždy povinen reagovat na každý dílčí argument a absolutně tak vyčerpávat veškerý obsah žaloby. Ústavní soud již v minulosti k povinnosti odůvodňovat soudní rozhodnutí uvedl, že „[t]ato povinnost nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Na druhou stranu, jestliže jsou v projednávané věci vzneseny závažné právní argumenty, je třeba, aby se s nimi soud vypořádal“ (náleze ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08; dostupný na <https://nalus.usoud.cz>). V tomto ohledu Nejvyšší správní soud uvádí, že ucelená argumentace v odůvodnění rozsudku krajského soudu dává odpověď na stěžejní žalobní body týkající se otázky posouzení povahy BMP dle celoročních vnitřních rozkazů z hlediska úpravy služební pohotovosti podle § 30 zákona o vojácích z povolání a dalších podstatných otázek nastolených v žalobě (krácení pohotovosti mezi směny, podjatost oprávněných úředních osob apod.). Krajský soud v tomto směru vycházel z podkladů ve správním spise, provedl vlastní hodnocení provedeného dokazování v kontextu žalobních námitek a citoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dílčí tvrzení stěžovatele, shrnutá v odstavci [13] pod písmeny (a), (b) a (d) výše, nemají zásadní význam pro vlastní posouzení věci, a to i ve světle judikatury kasačního soudu ve věcech BMP citované v předcházejícím odstavci.

[28] Co se týče tvrzení stěžovatele pod bodem (c) v odstavci [12] výše, tedy že není patrné, proč krajský soud nevyslechl svědka Ing. X k otázce krácení pohotovostí mezi směny, Nejvyšší správní soud z textu žaloby ověřil, že stěžovatel provedení takového důkazu v řízení před krajským soudem nenavrhoval. V odstavci 32 žaloby pouze vytýkal, že tohoto svědka nevyslechly správní orgány. Proto ani krajský soud pochopitelně neuvedl důvody, proč takový důkaz neprovedl.

[29] Stěžovatel dále dovozuje, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, protože na jedné straně uvádí, že stěžovatel měl možnost se seznámit se systematikou bojové pohotovosti, avšak neučinil tak, na druhé straně pak tvrdí, že příslušníci byli s dokumenty upravujícími bojovou pohotovost seznamováni. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v napadeném rozsudku vnitřní rozpor nespatřuje. Prokázání skutečnosti, že byl stěžovatel určitým způsobem školen o systematické BMP, totiž vůbec nevylučuje související úvahu krajského soudu, že v každém případě stěžovatel měl a mohl znát rozkaz ministryně obrany a příslušnou zákonnou úpravu. Ani v tomto ohledu tedy napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

[30] K dalším kasačním námitkám ohledně vlastního právního posouzení věci tento soud předesílá, že stěžovatelovy námitky v podstatě nemíří do vlastního jádra právní otázky, totiž zda mu byla či nebyla celoročními vnitřními rozkazy skutečně nařízena služební pohotovost ve smyslu § 30 zákona o vojácích z povolání. Stěžovatel se namísto toho soustředí spíše na dílčí otázky, jako jsou prověrky spojení a jejich účel, pochybení při zjišťování skutkového stavu žalovaným a další procesní vady, podjatost úředních osob

pokračování

apod. Tyto vady, jestliže by byly namítány důvodně, by pochopitelně mohly vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí žalovaného, potažmo prvostupňového správního rozhodnutí, nicméně samo jádro sporu již bylo posouzeno pro stěžovatele nepříznivě, tedy že celoročními vnitřními rozkazy BMP nařízena nebyla. Argumenty pro tento závěr jsou obsaženy ve výše citované judikatuře tohoto soudu.

[31] Stěžovatel polemizuje se závěrem krajského soudu, že nebyl proškolen spojencem. Sice k tomu dodává, že tento závěr nemá oporu v dokazování před správními orgány, nicméně však ani sám netvrdí konkrétní skutečnosti, jimiž se tvrzené omezení významně negativně projevilo v jeho osobním životě. Předně je nesporné, že stěžovatel nebyl fakticky povolán do služby v rámci BMP, čili kontaktní údaje nebyly využity (respektive zneužity) služebním nadřízeným k tomu, aby fakticky jednal se stěžovatelem tak, jako by měl vskutku nařízenou služební pohotovost. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti poukazuje na vyjádření náčelníka Vojenské policie, že проверки spojení byly prováděny za účelem možného kontaktování příslušníků útvaru a eventuálně jejich povolání do výkonu služby v případě naléhavé potřeby, ani toto tvrzení nevyvrací závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Je přeci přirozené, že kontaktní údaje jako adresa a číslo mobilního telefonu budou sloužit právě pro to, aby příslušník Vojenské policie mohl být kontaktován a eventuálně i povolán do služby. Tím však není řečeno, že by tento příslušník byl do služby povoláván v rozporu se zákonem.

[32] Shodně se k této otázce též vyjádřil tento soud v citovaném rozsudku č. j. 4 As 225/2018 – 45, v němž uvedl, že „[t]yto проверки samy o sobě *nepředstavují omezující zásah do soukromého života stěžovatele a nenásvědčují tomu, že by stěžovatel měl být v permanentní pohotovosti. Nejvyšší správní soud považuje takové проверки spojení za racionální pro případ řešení mimořádné situace v době pracovního klidu.*“ Tento názor plně dopadá i na projednávanou věc, v níž je skutková situace obdobná.

[33] Co se týče otázky, zda se stěžovatel mohl či dokonce měl seznámit s rozkazem ministryně obrany, Nejvyšší správní soud opět odkazuje na rozsudek č. j. 4 As 225/2018 – 45, podle něhož „[p]okud stěžovatel namítá, že o existenci tohoto dokumentu (tedy rozkazu ministryně obrany – pozn. Nejvyššího správního soudu) *nevěděl, lze poukázat na to, že rozkazy č. 1/2011 a 1/2012 (tedy celoroční vnitřní rozkazy – pozn. Nejvyššího správního soudu) jsou nadepsány jako 'Údaje trvalého charakteru nutné pro chod velitelství vojenské policie, které vyplývají z norem vyšší právní síly, odborných předpisů, OŘ velitelství Vojenské policie a potřeb praxe'. Z tohoto označení je jasně seznatelné, že tento rozkaz vychází z jiných předpisů, přičemž stěžovateli nic nebránilo se informovat o tom, o jaké předpisy se jedná, a to zejména v situaci, kdy měl o způsobu fungování systému bojové a mobilizační pohotovosti pochybnosti.*“ Tento závěr je opět plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc.

[34] Stěžovatel dále sporuje, že by k nařízení BMP musel být vydán další vnitřní rozkaz. K této námitce se zdejší soud vyjádřil v také již citovaném rozsudku č. j. 9 As 454/2017 – 62, v němž konstatoval, že „[j]e však znovu nutné odkázat na celkovou koncepci výkladu pojmu BMP, jak ji provedl krajský soud a ve výše citovaných judikátech i Nejvyšší správní soud. Je pravda, že soudy došly k závěru o nutnosti dalšího vnitřního řídicího aktu k provedení

celoročních vnitřních rozkazů, přičemž až tímto aktem by byl stěžovatel zařazen do služební pohotovosti k plnění úkolů BMP. Nicméně tento závěr logicky vyplývá z výkladu zákonných ustanovení a dalších aktů (rozkazu ministryně obrany) – tento výklad totiž na prvním místě objasnil povahu BMP a jednoznačně zařadil tento pojem do souvislosti s válečným stavem, respektive stavem ohrožení státu. Je-li tomu tak, pak z toho přirozeně plyne, že BMP bude nutno 'aktivovat' dalším vnitřním aktem právě poté, kdy nastane uvedený válečný stav či stav ohrožení státu. Jestliže pak stěžovatel uvádí, že k aktivaci BMP mohlo docházet i neformálně (na základě ústního rozkazu), ve výše uvedeném kontextu je zřejmé, že taková situace by v případě uvedených stavů nemohla nastat, neboť jde o mimořádné události takového významu, že by jistě našly své vyjádření i ve formálnějším a jednoznačně určeném dalším vnitřním aktu.“

[35] Co se týče namítané „podjatosti úředně pověřených osob“, i zde stěžovatel opakuje obdobnou kasační námitku, která již byla judikatorně vyřešena. Podle rozsudku č. j. 4 As 225/2018 – 45, „[p]řípadné dílčí vady dokazování spočívající např. v neprovedení některých důkazů, nebo neumožnění nahlédnout do spisu v jiné věci, nevedou samy o sobě k závěru o podjatosti úředních osob. Správní orgány svůj postup odůvodnily a v řízení nevyšla najevo žádná skutečnost nasvědčující tomu, že by jejich postup a způsob rozhodnutí ve věci byl zájmem úředních osob na výsledku řízení. (...) I kdyby k nesprávnému zaprotokolování výpovědi došlo, nesvědčilo by to bez dalšího k závěru o podjatosti úřední osoby vedoucí výsledk. (...) Podjatost úředních osob nelze nijak dovozovat ani z toho, že jeden ze svědků měl vypovídat při opakovaných výsleších rozdílně.“ K dalším pochybením, která stěžovatel vytýká správním orgánům (viz odstavec [17] výše) zdejší soud odkazuje na odůvodnění rozsudku krajského soudu, který dospěl k závěru, že „[v] postupu správních orgánů nespátňuje nezákonnost. Krajský soud je přesvědčen, že správní orgány dostatečně zdůvodnily své závěry, postupovaly v souladu s právními předpisy a dospěly ke zjištění materiální pravdy věci. Krajský soud se ztotožňuje se závěry správních orgánů a napadené rozhodnutí shledává za přezkoumatelné, srozumitelné a vyjadřující konzistentní právní názor. (...) Úsudek o tom, že nebylo zapotřebí doplnit dokazování, považuje soud za správný. Uvedení svědkové byli především vyslýcháni v souvislosti s tím, jak nahlížet zařazení příslušníků do bojové a mobilizační pohotovosti. Vedle svědeckých výpovědí bylo vycházeno též z vnitřních rozkazů, tyto důkazy byly hodnoceny ve vzájemné souvislosti a právní zjištění žalovaného (...) je v souladu s tím, jak tento institut (myšleno BMP – pozn. Nejvyššího správního soudu) vyložil Nejvyšší správní soud.“ Toto posouzení Nejvyšší správní soud aprobejuje.

[36] K hodnocení krajského soudu ohledně nároku stěžovatele na proplacení pohotovosti pro jaderné elektrárny mezi pracovními dny je možno uvést, že k odpovídající kasační námitce se judikatura ve věcech BMP též vyjádřila. V rozsudku č. j. 9 As 454/2017 – 62, k tomu kasační soud uvedl, že „[s]těžovatel zde opět argumentuje prověřkami telefonického spojení a nastavenou praxí u Vojenské policie. Konkrétně však neuvádí, že by skutečně někdy byl telefonicky vyrozuměn o mimořádné události a musel neprodleně v době volna nastoupit do zaměstnání, aniž by mohl využít stanovenou časovou normu 18 hodin. Pro správní orgány bylo pro posouzení nároku na odměnu v tomto ohledu podstatné, že doba, ve které byl stěžovatel povinen dostavit se na pracoviště (18 hodin), byla o 2,5 hodiny delší, nežli doba nepřetržitého odpočinku mezi službami (15,5 hodiny), po které se měl tak jako tak dostavit na pracoviště k řádnému výkonu služby. Nebylo tedy shledáno znatelné omezení stěžovatele ve způsobu trávení volného času oproti běžnému stavu (viz str. 23 a 24 rozhodnutí žalovaného). Námitky ohledně prověrek spojení (...) a praxe (nutnost dostavit se k útvaru okamžitě), která

pokračování

však nebyla vůči stěžovateli reálně uplatněna (alespoň to netvrdí), správnost posouzení této otázky krajským soudem, potažmo správními orgány, nezpochybňují.“

[37] Stěžovatel závěrem brojí proti neproplácení pohotovosti během výkonu řádné dovolené, popřípadě během preventivní rehabilitace. Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku č. j. 9 As 454/2017 – 62, ohledně obdobné námitky příhodně uvedl, že „[j]e pravdou, že stěžovatel ve správním řízení předložil písemná vyjádření dvou svědků z června 2016 (X a X) k 'prokázání nastavené praxe' u Vojenské policie. Avšak jak je výše uvedeno, pro věc je rozhodné, že stěžovatel v žalobě konkrétně nespecifikoval, zda mu byla nařízena pohotovost během dovolené, která ho ve způsobu trávení volného času omezila. V žalobě i v kasační stížnosti pouze uvedl, že 'u velitelství se stávalo, že neplacené dosažitelnosti byly nařizovány i během dovolené a služebního volna', tedy nikoli, že jemu osobně byla taková dosažitelnost v době dovolené skutečně nařízena, respektive jej v době čerpání volna nějakým způsobem omezila“. Podobně i v nyní posuzovaném případě stěžovatel v žalobě mimo jiné uvedl, že „v případě pohotovostí pro jaderné elektrárny (JETE, JEDU) se u Vel. VP Stará Boleslav občas stávalo, že do této pohotovosti byli zařazováni i příslušníci, kteří měli naplánovanou dovolenou, výjimečně přidělenou preventivní rehabilitaci.“ Netvrdil tedy konkrétně, zda a kdy taková situace nastala v jeho případě. V dalším tedy postačuje odkázat na odstavec 37 výše citovaného rozsudku, který je na věc stěžovatele aplikovatelný, a především na odstavec 60 napadeného rozsudku krajského soudu, ve kterém se soud s odpovídající žalobní námitkou správně a dostatečně vypořádal. Stěžovatel přitom v kasační stížnosti neuvedl nic relevantního, co by správnost závěrů krajského soudu vyvrátilo.

[38] S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek krajského soudu je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[39] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věta první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – nebylo v jeho případě prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady převyšující rámec jeho úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladu řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 8. října 2020

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu

